

Arrest

nr. 300 613 van 25 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. FARH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 5 oktober 2005.

1.2. Verzoeker dient op 10 mei 2022, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV) een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 7 juli 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 juli 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S. H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 21 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Jalakhel, een dorp in het district Tagab van de Afghaanse provincie Kapisa, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan hielp u uw vader in zijn winkel waar hij gas en olie verkocht. U bent ongehuwd. Uw moeder, drie broers en zus wonen momenteel in het huis van uw maternale oom te Mahmud Raqi, de provinciehoofdstad van Kapisa. Uw vader is vermist.

Vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begon u contact te hebben met M., uw buurmeisje. U kocht haar een gsm waarmee jullie konden afspreken. Gedurende deze vijf maanden spraken jullie over het leven, over samen zijn en trouwen. Niemand wist van jullie relatie totdat M. haar moeder, vier maanden nadat jullie contact begonnen te hebben met elkaar, een ring vond die je gegeven had aan M. en foto's van jullie samen zag op de gsm die je gegeven had. In de vijfde maand spraken jullie opnieuw af met elkaar. M. zei toen dat haar moeder op de hoogte was van jullie relatie en dat haar vader en broer M. bij de taliban zaten. M. zei dat jullie niet konden trouwen met elkaar en dat jullie samen moesten vluchten uit het land. Hoewel u niet wilde trouwen met haar zei u dat u het zou regelen. Op dat moment werden jullie betrapt door haar broer M.. U kon vluchten vandaar en ging naar het huis van uw maternale oom in Mahmud Raqi waar u vervolgens twintig dagen verbleef. M. werd door haar broer gedood. Uw vader probeerde te bemiddelen met de vader van M. maar ze wilden enkel u. Daardoor besloot uw vader om een smokkelaar te regelen en u weg te sturen uit Afghanistan.

Eén maand na aankomst in België werd uw vader ontvoerd door de taliban en sindsdien hebt u niks meer vernomen van hem of uw familie.

Ook kende uw familie veel problemen vanwege het werk van uw paternale oom M. A. M. A. was het hoofd van de lokale politie. Uw familie werd hierom gepercipieerd als overheidssympathisanten terwijl heel wat personen gelinkt waren aan de taliban. Een zus van u werd gedood toen ze erg klein was. M. A. is na de machtsovername van Afghanistan door de taliban naar Iran gevlucht.

U verliet Afghanistan in augustus 2021 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België. Op 10 mei 2022 dient u een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw relatie met M.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), stelt dat op 13 mei 2022 u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dat u heden nog steeds verklaart slechts 19 jaar te zijn (CGVS, p. 4), blijkt na medisch onderzoek dan

ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood omdat u een verboden relatie had met uw buurmeisje. Daarnaast stelt u dat uw paternale oom hoofd van de arbaki was en dat jullie daardoor ook problemen kenden. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo mag het ten stelligste verbazen dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming en uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in mei 2022, geen enkel gewag maakte van de problemen die u gekregen hebt omwille van de verboden relatie die u had met uw buurmeisje. U gaf enkel te verstaan dat u problemen met de taliban had omdat uw paternale oom voor de overheid werkte (Administratief dossier – Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, motief). Nochtans kan verwacht worden dat als uw verklaringen aangaande deze relatie overeenstemmen met de werkelijkheid dat u hiervan te allen tijde melding zou maken bij de uiteenzetting van uw asielmotieven, in casu quod non. U werd met deze vaststelling geconfronteerd en stelde wel over M., uw buurmeisje, gesproken te hebben (CGVS, p. 17). Dit antwoord van u weet echter niet te overtuigen aangezien deze verklaring van u neergeschreven zou zijn indien u dit werkelijk gezegd zou hebben. Zoals u zelf aangeeft bent u vertrokken omwille van persoonlijke problemen die u kreeg door M., niet doordat uw paternale oom bij de overheid zat (CGVS, p. 17). Dat u niet gesproken hebt over deze relatie bij binnenkomst in België is bijgevolg zeer frappant en doet reeds op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts dient aangestipt te worden dat u het CGVS niet hebt kunnen overtuigen van de door u voorgehouden relatie. Zo is de wijze waarop de relatie tot stand kwam weinig aannemelijk. U verklaarde dat u M. kende omdat ze uw buurvrouw was en soms uw moeder kwam helpen bij u thuis. Op een namiddag zou M. naar u geroepen hebben bij de waterput dat ze u leuk vond. U reageerde daarop door te zeggen dat u haar meermaals gezien had en ze ook leuk vond. Daarna kocht u een gsm voor haar en jullie wisselden nummers uit met elkaar waarna jullie telefonisch contact hielden en later fysiek afspraken met elkaar (CGVS, p. 12-13). Dat een Pashtoun meisje, afkomstig uit een talibangezin, waarmee u nog nooit eerder gesproken had, u op dergelijke manier zou benaderen is hoogst onwaarschijnlijk. Dit is namelijk niet de gebruikelijke manier waarop relaties in Afghanistan tot stand komen. Uit beschikbare informatie blijkt namelijk dat relaties normaal tot stand gebracht worden door de familie van de man. Vrouwelijke familieleden van de man zullen dan in het discreet het meisje in kwestie benaderen om een publieke schending van de eer te vermijden. Wanneer er goedkeuring is zullen de man en vrouw wat tijd krijgen om elkaar te leren kennen voor de verloving. Normaliter is dit in het bijzijn van anderen, vaak zullen dit familieleden zijn. Het is echter zeer uitzonderlijk dat een man en vrouw elkaar voor het huwelijk alleen mogen zien (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1). Verder kan uit de voorgaande informatie ook afgeleid worden dat er in Afghanistan een cultuur van seksesegregatie heerst. In gevallen waar er toch een mengeling is tussen mannen en vrouwen wordt er een sociale afstand gehouden. Dat u volledig tegen alle gebruiken van de Afghaanse cultuur bent ingegaan terwijl u zeer goed wist wat de zware gevolgen konden zijn, is zeer onwaarschijnlijk (CGVS, p. 15). Het was namelijk niet aan u om zomaar contact te hebben en zelfs in het geheim af te spreken met M.. Jullie konden namelijk makkelijk betrappt worden aangezien u zelfs een gsm gekocht had voor haar en met haar afsprak in de granaatappeltuin van haar thuis. U diende te beseffen dat de kans dat deze gsm gevonden zou worden of dat jullie samen gezien zouden worden reëel was (CGVS, p. 20). U dient erop gewezen te worden dat u door dergelijke gedrag te stellen niet alleen uw eer en deze van uw familie schendt maar eveneens deze van M. en haar familie. Dat u voorgaande zaken gedaan zou hebben in Jalakhel, een ruraal gebied en plek waar de taliban ook present waren, maakt de totstandkoming van uw relatie enkel des te ongeloofwaardiger (CGVS, p. 5, 6). Iedereen weet namelijk dat de taliban zeer conservatief zijn en dat eer voor Pashtounen in het algemeen van zeer groot belang is. Dat u toch zo impulsief gehandeld zou hebben kan, gelet op de Afghaanse context, niet overtuigen.

Dat u dergelijk gedrag met M. stelde is trouwens zeer strijdig met het gegeven dat u eigenlijk niet wilde trouwen met haar. Dat u M. een ring gaf, een gsm kocht en vaak sprak met haar raakt kant noch wal aangezien u stelt nooit de intentie gehad te hebben om effectief te trouwen met haar (CGVS, p. 14, 15). Dat u werkelijk een Afghaans Pashtoun meisje aan het lijntje hield met alle risico's van dien is weinig aannemelijk gelet op de Afghaanse context waarin dit alles zich afgespeeld zou hebben. Dat u dergelijke

risico's zou nemen voor iemand waarvan u eigenlijk niet hield valt op geen enkele wijze te rijmen. Deze en voorgaande vaststelling brengt de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden relatie op zeer ernstige wijze aan het wankelen.

Verder mag het vreemd heten dat jullie, nadat de moeder van M. het te weten was gekomen van jullie nauw contact, verder bleven afspreken met elkaar (CGVS, p. 13). Op dat moment diende u te beseffen dat u zich op zeer glad ijs had begeven en dat u beter onmiddellijk afstand kon nemen van M. Dat u dit echter niet deed en nogmaals fysiek afsprak met M. is weinig aannemelijk, temeer u zelfs niet geïnteresseerd was in haar maar het simpelweg deed omdat zij u pushte (CGVS, p. 15). Dat u als Afghaanse man geen Afghaans meisje kon weigeren doet an sich al de wenkbrauwen fronsen.

Voorts is het frappant dat u niks van bewijzen kan voorleggen terwijl u verklaart dat dergelijke bewijzen wel bestonden in Afghanistan (CGVS, p. 3, 4). Zo zouden u en M. foto's van elkaar genomen hebben met jullie gsm en deze doorgestuurd hebben naar elkaar via WhatsApp. Echter, doordat u uw gsm achtergelaten hebt in Afghanistan en uw vader nu vermist is hebt u niet langer toegang tot deze foto's (CGVS, p. 15). Dat u uw gsm niet meegenomen hebt uit Afghanistan omdat u bang was dat ze bij de grens van Pakistan zouden zien dat u foto's van een meisje op uw gsm had is weinig geloofwaardig. Het is immers weinig logisch dat u als jongeman de grens niet zou mogen oversteken omdat u foto's van een meisje op uw gsm had staan (CGVS, p. 15-16).

Dat u op heden niet langer toegang hebt tot de foto's omdat uw vader vermist is weet niet te overtuigen (CGVS, p. 15). Zo kan er, gelet op al het voorgaande, weinig geloof gehecht worden aan uw problemen (zie supra). Bijgevolg kan er ook niet veel geloof gehecht worden aan de gebeurtenissen die eruit voortvloeide zouden zijn, zoals uw vader die omwille hiervan ontvoerd zou zijn door de taliban.

Daarenboven mag het vreemd heten dat de taliban uw vader pas ontvoerden één maand na uw aankomst in België. Nochtans bent u uit Afghanistan vertrokken op 15 augustus 2021 en aangekomen in België op 9 mei 2022 (CGVS, p. 17). Uw vader zou dus in juni 2022 meegenomen zijn door de taliban en sindsdien spoorloos zijn. Het is echter weinig logisch dat de taliban maar liefst tien maanden lang niks deden jegens jouw familie na jouw vertrek. Er kan immers verwacht worden dat de taliban of familie van M. veel sneller wraak zouden nemen op jouw familie, zodoende hun reputatie te herstellen.

Dat uw vader ontvoerd zou zijn omdat hij de broer is van het voormalig hoofd van de arbaki, die ondertussen gevlucht is naar Iran, kan evenmin overtuigen. Zo maakt u niet aannemelijk dat uw paternale oom een arbaki was, laat staan dat hij er het hoofd van was (CGVS, p. 7, 8). U verklaart dat uw neef, S. K., die hier in België is sinds 2012, de zoon is van deze oom en omwille van zijn vader, die arbaki was, naar België is gekomen (CGVS, p. 10). Echter blijkt niet uit de verklaringen van uw neef dat zijn vader bij de arbaki zat. Integendeel, hij verklaarde dat zijn vader S. A. heet en dat hij een oude man was die soms eens meehielp op de velden (Administratief dossier – blauwe map, stuk 2). Volledigheidshalve kan hier aan toegevoegd worden dat uw neef niet erkend werd als vluchteling. Dat u stelt dat uw neef K. de zoon is van M. A. terwijl dit duidelijk niet zo is, is weinig ernstig. Er kan immers verwacht worden dat u hierover correcte verklaringen kan afleggen wanneer u tevens een vrees inroept omwille van het gegeven dat uw oom M. A. hoofd was van de arbaki.

Dat u trouwens geen bewijzen kan voorleggen van uw oom M. A. zijn werk voor de arbaki mag vreemd heten indien uw beweringen overeenstemmen met de werkelijkheid. Zo stelt u geen bewijs te kunnen voorleggen omdat uw vader vermist is waardoor u het niet kan opvragen (CGVS, p. 9). Nochtans dient u erop gewezen te worden dat het logischer zou zijn mocht uw neef hier in België, volgens u de zoon van M. A., u helpen met het verkrijgen van deze documenten (CGVS, p. 10). Dat u geen poging ondernomen hebt om dergelijke bewijzen te vergaren is weinig ernstig en doet vermoeden dat uw oom niet bij de arbaki zit, laat staan dat u hierom op heden een vrees zou moeten koesteren jegens de taliban.

Alsook raakt het kant noch wal dat zijn twee andere broers, H. en Q. A., daar op heden nog verblijven in het dorp. Indien uw familie werkelijk ernstige problemen zou kennen in het dorp omwille van jouw paternale oom dan kan verwacht worden dat de regio evenmin leefbaar is voor jouw overige paternale ooms, in casu quod non (CGVS, p. 8). Deze en voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen vrees.

Verder slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat u sinds de verdwijning van uw vader geen contact meer zou hebben met uw familieleden, noch in de mogelijkheid verkeert om contact te nemen met hen (CGVS, p. 10). Zo stelt u dat u geen contact meer kan hebben met uw gezin omdat vrouwen daar geen

gsm kunnen hebben (CGVS, p. 11). Echter houdt deze uitleg van u allesbehalve steek aangezien u er klaarblijkelijk geen graten in zag om voor M. een gsm te kopen (CGVS, p. 13, 15).

Dat u trouwens geen contact zou kunnen nemen met uw familie weet bovendien niet te overtuigen gelet op uw gedane verklaringen. Zo blijkt immers dat u nieuws kon verkrijgen over uw vader nadat hij ontvoerd was (CGVS, p. 10). Dit an sich toont al aan dat u nog in contact staat met uw familie. Anders zou u immers onmogelijk geïnformeerd kunnen zijn over deze gebeurtenis. U werd met deze vaststelling geconfronteerd en u verklaarde dat uw neef u het verteld had (CGVS, p. 11). Dat u dus geen contact kan nemen met uw familie weet bijgevolg niet te overtuigen. Als uw neef dergelijk nieuws kan vernemen dan is dit omdat hij in contact staat met jouw familie of met zijn vader die in rechtstreeks contact staat met jouw familie. Via jouw neef dien je dus zeker en vast in de mogelijkheid te verkeren om het telefoonnummer van jouw familieleden in Afghanistan te verkrijgen en zo contact te kunnen nemen met hen.

Alsook blijkt dat jouw moeder, zus en drie broers bij uw maternale oom wonen in Mahmud Raqi (CGVS, p. 9, 10). Er kan dus aangenomen worden dat uw maternale oom zeker en vast over een gsm beschikt waardoor u in rechtstreeks contact staat met uw familieleden.

Dat u later tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS plots verklaarde dat uw maternale oom zich eigenlijk in Iran bevindt weet gelet op het voorgaande allesbehalve te overtuigen (CGVS, p. 16). U had immers tot tweemaal toe laten optekenen dat uw maternale oom in Mahmud Raqi woonde en dat uw moeder bij hem verblijft (CGVS, p. 9, 10).

Doordat uw maternale oom in Iran zit zouden het uw 13-jarige broer en 13-jarige maternale neef zijn die uw gezin ondersteunen. Dat twee dertienjarigen op heden volledig verantwoordelijk zouden zijn voor uw familieleden zet nogmaals het weinig geloofwaardig karakter van uw verklaringen in de verf. Dat u dit alles bovendien zou weten zonder dat u contact hebt met uw familieleden is eveneens strijdig met de logica.

Wat het gegeven betreft dat u een zus had die vermoord werd toen ze nog erg klein was dient opgemerkt te worden dat dit niet weet te overtuigen. Zo mag het ten stelligste verbazen dat u pas naar het einde van uw interview op het CGVS een eerste keer melding maakte van deze zus en wat gebeurd is met haar (CGVS, p. 17-18). Dat u het niet vermeld hebt bij DVZ omdat ze u niet zoveel tijd gaven bij DVZ weet niet te overtuigen (CGVS, p. 18). In dergelijk geval kan op zijn minst verwacht worden dat u aangegeven zou hebben bij de bevraging van uw gezinssamenstelling dat u nog een zus had die reeds overleden is, in casu quod non (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 18). Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat u geen zus hebt die vermoord werd.

Dat uw kleine zus trouwens vermoord geweest zou zijn omwille van het gegeven dat uw familie openlijk de overheid steunde maakt u evenmin aannemelijk (CGVS, p. 17-18). Zo mag het erg vreemd heten dat men uw kleine zus zou doden maar het toen niet nodig vond om achter uw andere familieleden aan te gaan. Nochtans blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat de taliban 's avonds perfect konden langskomen bij uw familieleden (CGVS, p. 6). Als de taliban werkelijk een probleem hadden met uw familieleden dan mag het de nodige verbazing wekken dat jullie zo lang konden leven in een dorp te Tagab waar de taliban 's avonds de plak zwaaiden (CGVS, p. 6).

Waar uw advocaat stelt dat de taliban u als een slechte moslim zullen beschouwen vanwege uw verblijf in België dient opgemerkt te worden dat dit een blote bewering is die u zelf niet in concreto staaft. Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat

personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 6). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend te Oostenrijk (Administratief dossier – EURODAC; Dublin). Dat u echter zonder de asielprocedure te doorlopen uit Oostenrijk vertrokken bent ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen aangezien verwacht kan worden dat de asielprocedure doorlopen wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielaanvraag. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u doorheen uw

verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security**

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere

aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige***

schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte

mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker gaat eerst in op de motieven in de bestreden beslissing. Hij stelt:

“Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij stelt eerstens dat verzoekende partij de Belgische instanties trachtte te misleiden omtrent haar werkelijke leeftijd: [...]

Verwerende partij laat duidelijk na om rekening te houden met de heersende problematiek omtrent leeftijden en de vaststelling ervan wat betreft Afghaanse asielzoekers alsook het minimaal belang dat de Afghanen aan leeftijden geven. Immers, in Afghanistan worden de geboortedata niet met groot belang en precisie geregistreerd zoals in België. Afghanen vieren geen verjaardagen, houden die tellingen niet bij en dus geven ze vaak een vermoedelijke leeftijd weer: [...]

Verzoekende partij verwees dan ook slechts naar de verklaring van haar moeder en heeft dus naar eigen kennis toe waarheidsgetrouwe verklaringen afgelegd. Verwerende partij treedt onbuigzaam op jegens verzoekende partij en meent ten onrechte dat verzoekende partij valselijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar leeftijd omdat deze niet overeenkomt met de controversiële botscan van België.

Verwerende partij stelt vervolgens verschillende tegenstrijdigheden vast tussen haar kleine gehoren bij de DVZ en haar groot gehoor bij de CGVS: [...]

Verzoekende partij bemerkt dat het allereerste gehoor bij DVZ ter registratie in een zeer snel tempo verloopt en deze eigenlijk dient om de verzoekers te identificeren en na te gaan of er elders al een verzoek is ingediend geweest en niet ter bespreking van de eigenlijke problematiek. Derhalve heeft verzoekende partij niet de tijd gehad om haar persoonlijke redenen met de nodige én correcte details toe te lichten, doch zij geraakte enkel tot de algemene problemen ontstaan door haar paternale oom. Tijdens haar tweede kort gehoor bij de DVZ heeft zij dan wel de eigenlijke reden van haar vlucht kort en bondig verklaard: [...]

Tijdens het groot onderhoud heeft verzoekende partij dit dan ook op die manier uitgelegd: [...]

Het gaat aldus niet om een tegenstrijdigheid, doch ontstentenis van verschillende details die verzoekende partij niet kon toelichten omwille van de aanhoudende onderbreking door de medewerker van DVZ. Het is aldus omwille van de modus operandi van verwerende partij dat er dikwijls een onvolledig relaas wordt genoteerd en er essentiële details ontbreken. Zij besluit achteraf dan tot één dan wel meerdere tegenstrijdigheden die er de facto geen zijn.

Verwerende partij gaat als volgt verder: [...]

Verwerende partij mist klaarblijkelijk het hele punt van verzoekende partij haar vrees. Immers, het ging hier over een geheime relatie die ontstaan was tussen verzoekende partij en haar buurmeisje M. Hetgeen uit de beschikbare informatie blijkt, is dan ook te plaatsen in de context waarin er een huwelijksrelatie beoogt wordt en niet zozeer een “vrije” liefdesrelatie. Verder merkt verzoekende partij op dat zij beiden nog jong waren en dat het geen irrationele zaak is dat destijds de gevoelens de overhand hadden genomen en zij een blinddoek opdeden voor de mogelijke risico's. De relatie ontwikkelde zich ook niet plotseling. Immers, zij waren burens van dezelfde leeftijdscategorie die elkaar soms zagen. Het buurmeisje kwam namelijk langs om de moeder van verzoekende partij af en toe een handje toe te steken daar verzoekende partij drie broers heeft en haar zusje nog zeer jong was: [...]

Bovendien wist verzoekende partij aanvankelijk niet dat haar buurmeisje familie was van de Taliban. Pas nadat de relatie gevorderd was, biechtte het buurmeisje alles op aan verzoekende partij: [...]

Wat betreft de trouwplannen met verzoekende partij, verklaarde zij het volgende tijdens haar groot onderhoud: [...]

Verzoekende partij wenst de volgende verduidelijkingen omtrent haar verklaringen aan te reiken. Zij had initieel geen trouwplannen met haar buurmeisje omdat zij nog niet verliefd was op haar in tegenstelling tot M. Echter, met de tijd en wegens interactie veranderde verzoekende partij haar gedachten en sprak zij zelf over trouwen en het leven samen doorbrengen met M. M drong erop aan om zo snel mogelijk te trouwen, terwijl verzoekende partij dit eerst met haar ouders wou bespreken. Zeker aangezien de verzoekende partij familie was van een arbaki én zij familie van de Taliban. Dit zou aldus een enorm moeilijk onderwerp worden om zowel op te werpen als te bespreken, maar alvorens dit nog kon gebeuren, werden verzoekende partij en M. betrap en diende verzoekende partij het land te ontvluchten.

Verwerende partij motiveert verder: [...]

Verzoekende partij wist niet dat de moeder van M. dit aan haar echtgenoot/vader van M. zou vertellen gezien de moeder uiteraard op de hoogte is van de mogelijke consequenties. Verzoekende partij had aldus niet verwacht dat de moeder dit groot risico zou nemen aangaande haar eigen dochter.

Voorts stelt verwerende partij geen geloof aan de reden van verzoekende partij voor het ontbreken van enige foto's van haar en haar buurmeisje: [...]

Verzoekende partij kan niet meer doen dan navertellen wat er gebeurd is. Zij heeft haar GSM uit angst niet meegenomen en droeg die angst gedurende de hele reisweg mee. Haar buurmeisje was namelijk vermoord en zij ging het volgend slachtoffer worden. Bovendien hoopte verzoekende partij dat zij haar vader zou kunnen vragen om de bewijzen over te maken eens zij in België was aangekomen en zij zich in de juiste staat bevond, maar zij kan de toekomst niet voorspellen en had dus niet kunnen inschatten dat haar vader een maand na haar aankomst zou worden ontvoerd.

Verwerende partij stelt vragen bij het gedrag van de Taliban na het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan: [...]

Verzoekende partij bemerkt dat haar vader na het vertrek van verzoekende partij én tegelijk de val van de overheid, een ondergedoken leven heeft geleid. Echter, de Taliban wisten haar helaas te vinden en hebben hem dan meegenomen. Wat betreft de lakse houding van de Taliban of de familie van M., kan verzoekende partij bezwaarlijk hiervoor worden verantwoordelijk gesteld. Dit ligt immers niet in haar handen.

Verwerende partij motiveert verder: [...]

Na de vermissing van de vader van verzoekende partij, is er nauwelijks contact tussen de familie langs vaderskant en dus haar paternale ooms en de familie langs moederskant en dus voornamelijk met haar (op heden) alleenstaande moeder: [...]

De verbindingspersoon tussen de families, de vader van verzoekende partij, is er namelijk niet meer. Verder benadrukt verzoekende partij andermaal dat haar moeder met haar broers en jonge zus thans verblijft in het huis van haar maternale oom: [...]

Met de voorgaande verklaring duidde verzoekende partij op de huidige verblijfplaats van haar moeder en dus dat zij woont in het huis van haar maternale oom in Mahmud Raqi en niet op de huidige verblijfplaats van haar maternale oom zelf.

Gelet op het voorgaande, kan welzeker vastgesteld worden dat verzoekende partij geen contact heeft met haar familie.

Tot slot hecht verwerende partij geen geloof aan het gevaar gekoppeld aan het verblijf van verzoekende partij in het Westen: [...]

Verzoekende partij zet haar standpunten hierover infra uiteen onder randnummer II.2.5..

Verzoekende partij meent aldus dat verwerende partij bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en haar ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd door de familie van haar buurmeisje die lid zijn van de Taliban alsook de Taliban omwille van het werk van haar oom.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden.”

Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker stelt dat de situatie in zijn herkomstland drastisch is gewijzigd, waarbij de taliban het land volledig onder zijn macht en controle heeft, zodat verzoeker zich nergens in het land op een veilige manier kan vestigen. Volgens verzoeker blijkt uit objectieve landeninformatie dat er een reëel risico op mensenrechtenschendingen bestaat tegen verwesterde Afghanen die al een hele tijd in het buitenland verblijven. Hij verwijst naar verschillende rapporten, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie alleen nog maar verslechterd is onder het taliban-bewind. Zo verwijst hij onder meer naar een rapport van Amnesty International en van de UNHCR. Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal dan ook niet stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd is. Verzoeker benadrukt dat de taliban een strikte interpretatie van de sharia hanteren waarbij dit resulteert in ernstige mensenrechtenschendingen. Hij verwijst naar de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023. Verzoeker benadrukt dat hij dan ook niet kan terugkeren naar Afghanistan aangezien hij daar geen menswaardig leven kan leiden zonder gevaar voor onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt dat hij al meer dan een jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Hij verwijst naar de UNHCR “Position on returns to Afghanistan” van augustus 2021 waaruit blijkt dat de situatie voor verwesterde personen die moeten terugkeren zeer gevaarlijk is. Hij stelt dat er rekening moet worden gehouden met het gevaar dat voortvloeit uit de terugkeer uit het Westen naar Afghanistan. Volgens verzoeker is er bovendien geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar over terugkeerders. Hij verwijst in dit verband naar de NANSSEN Note 3-22. Nog onder verwijzing naar voormeld rapport van Nansen, stelt verzoeker dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van

verschillende elementen, aldus verzoeker, die op basis van het *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van UNHCR van 6 november 2002, waaruit hij citeert, meent dat dit voldoende is om de drempel van vervolging te bereiken.

Verzoeker concludeert, wat betreft de verwestering als volgt: *“NANSEN komt tot de conclusie dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich”*.

Tevens wijst hij op een arrest van de Raad, waarbij hij stelt dat: *“In het arrest van 27 november 2020 kende Uw Raad de vluchtelingenstatus toe omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging”*.

Verzoeker stelt verder dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, dit loze beloften blijken te zijn. Volgens verzoeker blijkt uit verschillende internationale rapporten dat het streng islamitisch beleid zoals gehandhaafd door de taliban resulteert in onmenselijke straffen. Het is voor verzoeker dan ook duidelijk dat de taliban zijn teruggekeerd naar hun vroegere schrikbewind. Verzoeker gaat in op het door de taliban beoogde rechtstelsel dat is gebaseerd op een strikte interpretatie van de sharia, waarbij er straffen worden gehanteerd die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn. Hij citeert uit het rapport van Nansen van oktober 2021, waarin voorbeelden worden aangehaald van dergelijke bestraffingen en waarbij Nansen concludeert dat: *“NANSEN is van mening dat deze beperkende praktijken, alsook grove mensenrechtenschendingen door toedoen van de Taliban neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging. Aangezien de Taliban heden Afghanistan regeren, moet niet langer de vraag worden gesteld of er voldoende bescherming is tegen hun mensenrechtenschendingen. Afghanen die niet werkelijk de strikte interpretatie van de sharia volgen, moeten aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Sterker nog. Afghaanse onderdanen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond of niet recentelijk onder de Taliban-regering hebben geleefd, lopen een bijzonder groot risico om als overtreders van de regels te worden beschouwd. Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij/zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag/ subsidiaire bescherming.”*

Volgens verzoeker is er ook opnieuw een stijging van het aantal onschuldige burgerslachtoffers sinds eind vorig jaar tot begin van dit jaar.

Verzoeker verwijst opnieuw naar de NANSEN Note 3-22 omtrent veiligheidsincidenten die plaatsvonden in Afghanistan. Hij stelt dat de veiligheidssituatie blijft verslechteren en mensenrechten systematisch worden geschonden en de situatie voor mensen die al jaren in het Westen verblijven waarschijnlijk nog precairder is.

Verzoeker wijst erop dat tot op heden geen duidelijk standpunt gekend is van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen. Hij verwijst vervolgens naar de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 en de UNHCR *“Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan – update I”* van februari 2023.

Als laatste vindt verzoeker dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de groeiende dreiging van ISKP. Hij verwijst hiervoor naar een artikel van The Diplomat en de NANSEN Note 3-22.

Afsluitend concludeert verzoeker als volgt: *“De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddeorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”*

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, waarvoor hij zich onder meer stoelt op de NANSEN Note 3-22, doet hierover niet anders denken.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban omdat hij een geheime relatie had met zijn buurmeisje. Verzoeker vreest ook vervolging omdat zijn paternale oom lid was van de arbaki. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban, omdat:

- (a) verzoeker zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan waarbij (i) er door middel van een leeftijdsonderzoek werd vastgesteld dat verzoeker op 13 mei 2022 reeds 20,8 jaar oud was, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar en (ii) verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 7 juli 2023 nog steeds verklaarde op dat ogenblik maar 19 jaar oud te zijn;
- (b) verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en zijn registratie als NBMV de problemen die hij gekregen zou hebben omwille van de verboden relatie met zijn buurmeisje niet vermeld heeft, waarbij hij enkel aangaf problemen te hebben met de taliban omdat zijn paternale nonkel voor de overheid werkte;
- (c) verzoeker er niet in slaagt de manier waarop de relatie met zijn buurmeisje tot stand kwam aannemelijk te maken waarbij (i) het onwaarschijnlijk is dat een Pashtoun meisje, afkomstig uit een gezin met banden met de taliban, verzoeker zou benaderen door te roepen bij de waterput dat ze hem leuk vond; (ii) uit objectieve informatie blijkt dat relaties in Afghanistan normaal tot stand worden gebracht door de familie van de man; (iii) het zeer uitzonderlijk is dat een man en een vrouw elkaar voor het huwelijk alleen mogen zien zonder het bijzijn van anderen; (iv) uit de objectieve informatie kan afgeleid worden dat er in Afghanistan een cultuur van seksegregatie heerst; (v) in gevallen dat er toch een vermenging is tussen mannen en vrouwen er een sociale afstand wordt gehouden; (vi) het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker tegen alle gebruiken van de Afgaanse cultuur is ingegaan terwijl hij zeer goed wist wat de gevolgen konden zijn; (vii) verzoekers afkomst uit een ruraal gebied waar de taliban ook aanwezig waren, de totstandkoming van de relatie des te ongeloofwaardiger maakt en (viii) het feit dat verzoeker zo impulsief gehandeld zou hebben, gelet op de Afgaanse context, niet kan overtuigen;
- (d) het gedrag dat verzoeker met zijn buurmeisje stelde, strijdig is met het gegeven dat hij eigenlijk niet met haar wilde trouwen waarbij (i) het kant noch wal raakt dat verzoeker zijn buurmeisje een ring gaf, een

gsm voor haar kocht en vaak sprak met haar maar wel niet met haar wilde trouwen; (ii) het weinig aannemelijk is dat verzoeker een Pashtoun meisje aan het lijntje zou houden rekening houdend met alle risico's en gelet op de Afghaanse context en (iii) de risico's die verzoeker nam niet te rijmen zijn met het feit dat hij eigenlijk niet van zijn buurmeisje hield;

(e) het vreemd is dat verzoeker nog bleef afspreken met zijn buurmeisje nadat haar moeder te weten was gekomen dat ze een relatie hadden, waarbij (i) het weinig aannemelijk is dat verzoeker nog eens fysiek afsprak met zijn buurmeisje omdat zij dit wilde en (ii) het de wenkbrauwen doet fronsen dat verzoeker, als Afghaanse man, geen Afghaans meisje kon weigeren;

(f) het opmerkelijk is dat verzoeker geen bewijzen van zijn relatie kan voorleggen terwijl hij verklaarde bij het CGVS dat dergelijke bewijzen bestonden, waarbij (i) verzoekers verklaring dat hij zijn gsm heeft achtergelaten in Afghanistan omdat hij bang was dat ze bij de grens van Pakistan zouden zien dat verzoeker foto's van een meisje op zijn gsm had staan, niet kan overtuigen en (ii) het onaannemelijk is dat verzoeker op heden geen toegang zou hebben tot de foto's omdat zijn vader vermist is;

(g) het vreemd is dat de taliban verzoekers vader pas ontvoerden één maand na verzoekers aankomst in België, waarbij (i) het niet logisch is dat de taliban tien maanden zouden wachten om verzoekers vader te ontvoeren en (ii) er verwacht kan worden dat de taliban of de familie van verzoekers buurmeisje veel sneller wraak zouden willen nemen op verzoekers familie om hun eer te herstellen;

(h) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn paternale oom bij de arbaki was, waarbij uit de verklaringen in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers neef niet blijkt dat zijn vader lid was van de arbaki;

(i) het vreemd is dat verzoeker geen bewijzen kan voorleggen van het werk van zijn oom bij de arbaki waarbij het logisch zou zijn mocht verzoekers neef, die hier in België verblijft, helpen met de documenten;

(j) het opmerkelijk is dat verzoekers andere paternale ooms op heden nog wel kunnen verblijven in het dorp waarbij er verwacht kan worden dat indien verzoekers familie werkelijk problemen zou hebben in het dorp omwille van het werk van verzoekers paternale oom, verzoekers overige paternale nonkels niet meer in de regio zouden kunnen blijven;

(k) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij sinds de verdwijning van zijn vader geen contact meer zou hebben gehad met zijn familie en ook geen mogelijkheid heeft om met hen contact op te nemen waarbij (i) de uitleg dat hij geen contact meer heeft met zijn gezin omdat vrouwen geen gsm mogen hebben, niet kan overtuigen aangezien verzoeker zelf er geen graten in zag om voor zijn buurmeisje een gsm te kopen; (ii) het feit dat verzoeker wel nog nieuws kon verkrijgen over zijn vader aan toont dat verzoeker nog in contact staat met zijn familie; (iii) verzoeker na hiermee geconfronteerd te zijn, verklaarde dat zijn neef hem dat had verteld en (iv) verzoeker via zijn neef in de mogelijkheid verkeert om met zijn familie contact op te nemen;

(l) verzoekers verklaring dat zijn maternale oom zich in Iran bevindt, niet kan overtuigen waarbij verzoeker tot tweemaal toe verklaarde dat zijn maternale oom in Mahmud Raqi woonde en dat zijn moeder bij hem verbleef.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. Wat betreft de vaststellingen inzake verzoekers leeftijd, wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij en de FOD Justitie op 13 mei 2022 een leeftijdsonderzoek heeft verricht, waarbij verzoekers werkelijke leeftijd werd geschat op 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Verzoeker werd aldus op 13 mei 20,8 jaar oud geschat, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar, wat betekent dat niet kan worden uitgesloten dat hij op die datum evengoed 19,1 jaar oud was (zie, AD CGVS, "beslissing Dienst Voogdij"). Dit leeftijdsonderzoek wijst aan dat verzoeker bij de registratie van zijn beschermingsverzoek alleszins niet minderjarig was, zoals hij bij binnenkomst heeft voorgehouden. Er ligt zelfs een verschil van minstens tweeënhalve jaar tussen verzoekers beweerde leeftijd op basis van zijn geboortedatum en zijn minimumleeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek. Verzoeker werd niet alleen medisch onderzocht, maar ook gehoord op het CGVS, niet alleen omtrent zijn vluchtrelaas, maar ook omtrent zijn identiteit, waaronder zijn leeftijd. Hier houdt verzoeker nog steeds vol dat hij 19 jaar zou zijn in Afghanistan (zie Notities Persoonlijk Onderhoud, NPO, p. 4). Ter terechtzitting geeft verzoeker toe dat hij zich ten onrechte minderjarig heeft verklaard, zodat hij niet op straat zou moeten slapen. De opgegeven leeftijd is een essentieel element van zijn identiteit en dit betreft een kernelement voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming, waarbij dit in direct verband staat met zijn algehele

geloofwaardigheid. De Raad heeft begrip voor de moeilijke (opvang)omstandigheden waarin verzoekers om internationale bescherming zich kunnen bevinden, doch van een verzoeker mag worden verwacht dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, *quod non in casu*. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij stelt dat de vaststellingen inzake het leeftijdsonderzoek allerminst bijdragen tot de algehele geloofwaardigheid.

4.1.6. De Raad stelt vast dat verzoeker kritiek uitoefent op de wijze waarop het gehoor bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming werd verricht en hiermee probeert te verklaren waarom hij zijn verboden relatie bij de registratie van zijn verzoek niet vermeld heeft. De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker om internationale bescherming te verkrijgen overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht is om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanstipt dat het registratie-onderhoud van NBMV niet dient om de problematiek van verzoeker te behandelen en zijn problemen enorm kort werden besproken, wijst de Raad erop dat uit het verslag van dit onderhoud blijkt dat er duidelijk gevraagd werd naar waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft, waarbij er aldus verwacht kan worden dat verzoeker alle redenen benoemt die hebben geleid tot zijn vertrek. Zoals de commissaris-generaal terecht stelde, betroffen de werkzaamheden van verzoekers paternale oom niet de rechtstreekse reden om Afghanistan te verlaten, zodat het niet kan overtuigen dat hij deze problemen wel zou aanhalen, doch niet de relatie met zijn buurmeisje. Verzoeker had in dezelfde tijd als het toelichten van zijn problemen met zijn oom, tevens de essentie van de problemen gelinkt aan de relatie met zijn buurmeisje – wat wel de rechtstreekse reden tot het vertrek uit Afghanistan betrof – kunnen toelichten. Het gaat hierbij ook niet om een “*onstentenis van verschillende details*”, doch wel om de kernredenen waarom verzoeker zijn herkomstland heeft verlaten. Er kan wel degelijk worden verwacht dat hij deze redenen onmiddellijk, bij zijn eerste contact met de asielinstanties, kenbaar zou maken. Het ongestaafde betoog dat hij telkens werd onderbroken door de medewerker van DVZ kan dit gebrek niet remediëren. Dit verklaart immers niet waarom verzoeker ervoor opteerde om de werkzaamheden van zijn paternale oom toe te lichten in plaats van de problemen met zijn buurmeisje, die de grondslag vormen van zijn persoonlijke problemen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers vergoelijking in zijn verzoekschrift afwijkt van zijn eerdere verklaringen. Wanneer hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers werd geconfronteerd met bovenstaande vaststellingen, stelde hij niet dat hij geen tijd had om deze problemen toe te lichten, doch dat hij dit wel degelijk heeft toegelicht. In dit verband, stelde de commissaris-generaal terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker hierover verklaringen zou hebben afgelegd, die niet zouden zijn genoteerd in het verslag van de registratie van zijn verzoek.

4.1.7. Waar verzoeker betoogt dat hij een geheime ‘vrije’ relatie had met zijn buurmeisje en geen huwelijksrelatie beoogde, op de manier beschreven in de objectieve informatie, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan de gedane vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker op een onwaarschijnlijke manier benaderd werd door zijn buurmeisje. Het is immers onaannemelijk, gelet op de Afghaanse cultuur, dat een Pashtoun meisje uit een gezin met banden met de taliban, verzoeker zelf zou benaderen door aan de waterput te vertellen dat ze hem leuk vond (zie NPO, p. 12-13). Verzoeker wijst erop dat zowel hij als zijn buurmeisje nog jong waren en dat destijds de gevoelens de overhand namen

waardoor zij geen oog hadden voor de mogelijke risico's die aan hun relatie verbonden waren. Verzoeker gaat met deze verklaring echter voorbij aan het feit dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij niet echt van haar hield en niet met haar wilde trouwen (zie NPO, p. 12 en 15), waardoor het onaannemelijk is dat de gevoelens volledig de bovenhand zouden hebben genomen en verzoeker blind zou zijn geweest voor de mogelijke risico's. Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat hij wel degelijk op de hoogte was van wat er ging gebeuren indien de relatie ontdekt werd. Hij verklaarde immers: "*Volgens Pashtunwali, als iemand zo een daad pleegt zonder getrouwd te zijn is de conclusie enkel moord*" (zie NPO, p. 15). Waar verzoeker stelt dat de relatie niet plotseling begon, wijst de Raad erop dat dit ingaat tegen zijn verklaringen bij het persoonlijk onderhoud waar hij nooit heeft aangehaald dat de relatie zich langzaam ontwikkelde, maar juist zei dat zijn buurmeisje hem plots benaderde bij de waterput en aangaf dat ze hem leuk vond, waarna ze telefoonnummers uitwisselden en met elkaar spraken via de telefoon (zie NPO, p. 13). Dat verzoeker aanvankelijk niet wist dat de familie van zijn buurmeisje lid was van de taliban, doet geen afbreuk aan het feit dat het onaannemelijk is dat zijn buurmeisje hem op de manier die hij beschreef, zou benaderd hebben, gelet op de Afghaanse cultuur van Pashtunwali en de seksesegregatie die er in Afghanistan nog altijd is. Verzoeker verduidelijkt aangaande zijn trouwplannen dat hij naarmate hij zijn buurmeisje beter leerde kennen, veranderde van gedachten en wel met haar wilde trouwen. Dit gaat echter in tegen wat verzoeker zelf aanhaalt in zijn verzoekschrift, namelijk dat hij een 'vrije' relatie beoogde en geen huwelijksrelatie. Bovendien komt dit ook niet overeen met wat verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hier stelde hij duidelijk: "*Zij wou met mij trouwen, ik was niet van plan om met haar te trouwen.*" (zie NPO, p. 14). Uit objectieve informatie neergelegd door de commissaris-generaal, blijkt daarnaast nog dat relaties in Afghanistan normaal op een heel andere manier tot stand worden gebracht, dan de wijze waarop verzoeker beschrijft, namelijk door de familie van de man waarbij vrouwelijke familieleden discreet het meisje in kwestie benaderen. Deze verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas.

4.1.8. De commissaris-generaal stelt vervolgens op pertinente wijze vast dat: "*Verder mag het vreemd heten dat jullie, nadat de moeder van M. het te weten was gekomen van jullie nauw contact, verder bleven afspreken met elkaar (CGVS, p. 13). Op dat moment diende u te beseffen dat u zich op zeer glad ijs had begeven en dat u beter onmiddellijk afstand kon nemen van M. Dat u dit echter niet deed en nogmaals fysiek afspraak met M. is weinig aannemelijk, temeer u zelfs niet geïnteresseerd was in haar maar het simpelweg deed omdat zij u pushte (CGVS, p. 15). Dat u als Afghaanse man geen Afghaans meisje kon weigeren doet an sich al de wenkbrauwen fronsen.*" Verzoeker brengt hier tegenin dat hij niet wist dat de moeder van zijn buurmeisje aan haar echtgenoot zou vertellen dat zij een geheime relatie hadden, aangezien zij op de hoogte was van de mogelijke gevolgen voor haar dochter indien haar man en haar zoon te weten zouden komen dat M. een geheime relatie had met verzoeker. De Raad wijst er echter op dat zelfs indien verzoeker ervan overtuigd was dat de moeder van zijn buurmeisje zou zwijgen over hun geheime relatie, het opmerkelijk is dat hij nog eens fysiek afspraak met zijn buurmeisje. Dat verzoeker zo'n groot risico neemt om af te spreken met een meisje waarvan hij zelf beweert niet mee te willen trouwen (zie NPO, p. 14), kan niet overtuigen. Zelfs indien verzoeker zijn buurmeisje echt nog eens wilde zien, kan er op z'n minst verwacht worden dat verzoeker en zijn buurmeisje voorzorgsmaatregelen zouden nemen om de kans op ontdekking te minimaliseren. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker aan dat zij hem vaak onder druk zette om met haar te trouwen (zie NPO, p. 15). Gelet op de Afghaanse context zou het enerzijds al opmerkelijk zijn dat een Afghaanse vrouw een Afghaanse man onder druk zou zetten om met haar te trouwen en anderzijds kan er weinig geloof aan worden gehecht dat verzoeker, een Afghaanse man, een Afghaanse vrouw niet zou kunnen weigeren om elkaar nog fysiek te zien.

4.1.9. Wat betreft de gsm die verzoeker in Afghanistan heeft achtergelaten met foto's van verzoeker en zijn buurmeisje, stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat het onaannemelijk is dat verzoeker deze gsm niet zou hebben meegenomen, omdat hij bang was dat ze bij de grens met Pakistan de foto's van hem zouden zien samen met zijn buurmeisje. Verzoeker haalt aan dat eens hij in België was aangekomen van plan was aan zijn vader te vragen om de foto's over te maken. In deze benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Zoals de *protection officer* ook al opperde tijdens het persoonlijk onderhoud, had verzoeker immers, indien de foto's aan de grens met Pakistan bekeken zouden worden, kunnen zeggen dat het om foto's van zijn vrouw ging. Verzoeker

heeft daarnaast ook nog andere familieleden in Afghanistan, zoals zijn moeder, broers en zus waaraan hij kon vragen om de foto's die op zijn gsm stonden, door te sturen. Zoals hierna zal blijken, is het immers niet geloofwaardig dat verzoeker niet langer in de mogelijkheid is om contact op te nemen met zijn familie (zie *infra*).

4.1.10. Waar verzoeker aanhaalt dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de lakse houding van de taliban, herhaalt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. Verzoeker kan immers niet verklaren waarom zijn vader pas één maand na verzoekers aankomst in België en tien maanden na verzoekers vertrek uit Afghanistan, werd ontvoerd. De commissaris-generaal stelt terecht dat verwacht kan worden dat de taliban en de familie van verzoekers buurmeisje sneller wraak zouden nemen op verzoekers familie, om zo de eer terug te herstellen. Waar verzoeker nog stelt dat zijn vader na zijn vertrek ondergedoken leefde, wijst de Raad erop dat verzoeker dit nooit heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud en dit dus een louter *post factum* bewering betreft.

4.1.11. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker nog aan dat hij sinds de ontvoering van zijn vader nauwelijks nog contact heeft met zijn familie.. De Raad treedt de beoordeling van de commissaris-generaal echter bij waar hij stelt dat: *“Verder slaagt u er niet in om aannemelijk te maken dat u sinds de verdwijning van uw vader geen contact meer zou hebben met uw familieleden, noch in de mogelijkheid verkeert om contact te nemen met hen (CGVS, p. 10). Zo stelt u dat u geen contact meer kan hebben met uw gezin omdat vrouwen daar geen gsm kunnen hebben (CGVS, p. 11). Echter houdt deze uitleg van u allesbehalve steek aangezien u er klaarblijkelijk geen graten in zag om voor M. een gsm te kopen (CGVS, p. 13, 15). Dat u trouwens geen contact zou kunnen nemen met uw familie weet bovendien niet te overtuigen gelet op uw gedane verklaringen. Zo blijkt immers dat u nieuws kon verkrijgen over uw vader nadat hij ontvoerd was (CGVS, p. 10). Dit aan sich toont al aan dat u nog in contact staat met uw familie. Anders zou u immers onmogelijk geïnformeerd kunnen zijn over deze gebeurtenis. U werd met deze vaststelling geconfronteerd en u verklaarde dat uw neef u het verteld had (CGVS, p. 11). Dat u dus geen contact kan nemen met uw familie weet bijgevolg niet te overtuigen. Als uw neef dergelijk nieuws kan vernemen dan is dit omdat hij in contact staat met jouw familie of met zijn vader die in rechtstreeks contact staat met jouw familie. Via jouw neef dien je dus zeker en vast in de mogelijkheid te verkeren om het telefoonnummer van jouw familieleden in Afghanistan te verkrijgen en zo contact te kunnen nemen met hen.”* Waar verzoeker stelt dat de verbindingspersoon tussen de families, namelijk zijn vader, er niet meer is en dat hij daarom nauwelijks nog contact heeft met zijn familie, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers neef, die in België verblijft, wel nog contact heeft met zijn familie en dat verzoeker dus via zijn neef zijn familie kan bereiken. Ook maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen contact zou kunnen onderhouden met zijn maternale oom, waar zijn moeder en broers zouden verblijven (zie *infra*). Ter terechtzitting geeft verzoeker bovendien aan één van zijn paternale ooms nog steeds in Afghanistan verblijft. Deze oom werkt aldaar in een ziekenhuis en kent geen problemen in Afghanistan. Verzoeker kon en kan derhalve nog via deze paternale oom contact houden met zijn familiaal netwerk in zijn herkomstland.

4.1.12. Wat betreft de verblijfplaats van verzoekers maternale nonkel, stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat zijn oom zich momenteel in Iran zou bevinden. Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud immers verschillende keren vermeld dat zijn moeder, zus en drie broers bij zijn maternale oom verbleven in Mahmud Raqi (zie NPO, p. 9-10). Hij heeft er nooit bij gezegd dat zijn oom daar zelf niet meer zou verblijven. Pas later tijdens het persoonlijk onderhoud kwam hij hier op terug en vertelde hij dat zijn oom zich in Iran zou bevinden (zie NPO, p. 16) en dat zijn 13-jarige broer en neef het gezin zouden onderhouden (zie NPO, p. 17). Waar verzoeker stelt dat hij bedoelde dat zijn moeder in het huis van zijn maternale oom woonde en niet dat zijn maternale oom daar ook verbleef, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk gezegd heeft dat zijn gezin bij zijn maternale oom woonde en niet dat ze in het huis van zijn maternale oom verbleven (zie NPO, p. 9-10). Ook bij de vragenlijst bij DVZ gaf hij, omtrent zijn broers en zus, duidelijk aan dat zij in Afghanistan verblijven *“bij mijn moeder en oom”* (zie AD, “verklaring DVZ”, vraag 19, p. 3).

4.1.13. De Raad wijst er nog op dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat: *“Dat uw vader ontvoerd zou zijn omdat hij de broer is van het voormalig hoofd van de arbaki, die ondertussen gevlucht is naar Iran, kan evenmin overtuigen. Zo maakt u niet aannemelijk dat uw paternale oom een arbaki was, laat staan dat hij er het hoofd van was (CGVS, p. 7, 8). U verklaart dat uw neef, S. K., die hier in België is sinds 2012, de zoon is van deze oom en omwille van zijn vader, die arbaki was, naar België is gekomen (CGVS, p. 10). Echter blijkt niet uit de verklaringen van uw neef dat zijn vader bij de arbaki*

zat. Integendeel, hij verklaarde dat zijn vader S. A. heet en dat hij een oude man was die soms eens meehielp op de velden (Administratief dossier – blauwe map, stuk 2). Volledigheidshalve kan hier aan toegevoegd worden dat uw neef niet erkend werd als vluchteling. Dat u stelt dat uw neef K. de zoon is van M. A. terwijl dit duidelijk niet zo is, is weinig ernstig. Er kan immers verwacht worden dat u hierover correcte verklaringen kan afleggen wanneer u tevens een vrees inroept omwille van het gegeven dat uw oom M. A. hoofd was van de arbaki.

Dat u trouwens geen bewijzen kan voorleggen van uw oom M. A. zijn werk voor de arbaki mag vreemd heten indien uw beweringen overeenstemmen met de werkelijkheid. Zo stelt u geen bewijs te kunnen voorleggen omdat uw vader vermist is waardoor u het niet kan opvragen (CGVS, p. 9). Nochtans dient u erop gewezen te worden dat het logischer zou zijn mocht uw neef hier in België, volgens u de zoon van M. A., u helpen met het verkrijgen van deze documenten (CGVS, p. 10). Dat u geen poging ondernomen hebt om dergelijke bewijzen te vergaren is weinig ernstig en doet vermoeden dat uw oom niet bij de arbaki zit, laat staan dat u hierom op heden een vrees zou moeten koesteren jegens de taliban.

Alsook raakt het kant noch wal dat zijn twee andere broers, H. en Q. A., daar op heden nog verblijven in het dorp. Indien uw familie werkelijk ernstige problemen zou kennen in het dorp omwille van jouw paternale oom dan kan verwacht worden dat de regio evenmin leefbaar is voor jouw overige paternale ooms, in casu quod non (CGVS, p. 8). Deze en voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door jou ingeroepen vrees.

Wat het gegeven betreft dat u een zus had die vermoord werd toen ze nog erg klein was dient opgemerkt te worden dat dit niet weet te overtuigen. Zo mag het ten stelligste verbazen dat u pas naar het einde van uw interview op het CGVS een eerste keer melding maakte van deze zus en wat gebeurd is met haar (CGVS, p. 17-18). Dat u het niet vermeld hebt bij DVZ omdat ze u niet zoveel tijd gaven bij DVZ weet niet te overtuigen (CGVS, p. 18). In dergelijk geval kan op zijn minst verwacht worden dat u aangegeven zou hebben bij de bevraging van uw gezinssamenstelling dat u nog een zus had die reeds overleden is, in casu quod non (Administratief dossier – Verklaring DVZ, 18). Deze vaststelling wekt dan ook veeleer het vermoeden dat u geen zus hebt die vermoord werd.

Dat uw kleine zus trouwens vermoord geweest zou zijn omwille van het gegeven dat uw familie openlijk de overheid steunde maakt u evenmin aannemelijk (CGVS, p. 17-18). Zo mag het erg vreemd heten dat men uw kleine zus zou doden maar het toen niet nodig vond om achter uw andere familieleden aan te gaan. Nochtans blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat de taliban 's avonds perfect konden langskomen bij uw familieleden (CGVS, p. 6). Als de taliban werkelijk een probleem hadden met uw familieleden dan mag het de nodige verbazing wekken dat jullie zo lang konden leven in een dorp te Tagab waar de taliban 's avonds de plak zwaaiden (CGVS, p. 6). De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven in de bestreden beslissing – die door de Raad worden bijgetreden – onbesproken laat, zodat hij deze ook niet aan het wankelen brengt, noch dienaangaande een nieuw licht op de zaak werpt.

4.1.14. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.15. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of de familie van zijn buurmeisje. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.1.16. Verzoeker maakt in zijn verzoekschrift melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf van een jaar in Europa.

4.1.17. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van

de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

4.1.18. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl, hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij, die deze beoordeling doorprikt. Het ongestaafde betoog dat hij meer dan een jaar in België is en volledig verwesterd is, volstaat niet. Verzoeker brengt geen enkel concreet stavingsstuk bij, ter ondersteuning van de voorgehouden geperfectioneerde integratie. Er wordt zelfs geen bijkomende verduidelijking of invulling gegeven, van de wijze waarop deze integratie zou hebben plaatsgevonden. Ter terechtzitting stelt verzoeker alhier naar school te zijn geweest en te hebben gewerkt, doch dit wordt niet verder geconcretiseerd, laat staan dat hiervan stukken worden overgemaakt. Verzoeker blijft dan ook in gebreke een concreet en diepgaand beeld te schetsen van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De duur van zijn verblijf in België sinds mei 2022, *in casu* ongeveer anderhalf jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Rekening houdend met de beslissing inzake de leeftijdsbepaling van de dienst Voogdij (zie AD, “Beslissing van de Dienst Voogdij”) was verzoeker immers minstens 18,5 jaar op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name een maternale oom, een paternale oom, zijn moeder, broers en zus, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 9-10).

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA *“Guidance Note”* van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

4.1.19. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.1.20. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder Talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het Talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.1.21. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

4.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan

overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

4.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

4.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

4.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.7. Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen

precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES